

Inspraakbijdrage raadrunde gemeente Maastricht 29-01-2019

Geachte voorzitter, geachte aanwezigen. Mijn naam is John Deckers, voorzitter van Stichting de Wegwijzer. De stichting die opkomt voor de belangen van mensen die drugs gebruiken. Dat wil niet zeggen dat wij voorstander zijn van druggebruik. Wij leiden mensen ook toe naar afkick centra. Frontière, Een project bedacht om de zichtbare overlast terug te dringen. Met zo'n brede doelstelling mag je er van uitgaan dat het doel alle middelen heiligt, wat dan ook is gebeurd. Zo stond ik op de kade mijn waarnemingen te doen en vlakbij stond een motoragent die precies hetzelfde zag wat ik zag. Volop handel door drugsrunners, binnen 100 meter bij ons vandaan. Toen ik de agent aansprak en vroeg; "je ziet toch ook wat er allemaal gebeurd aan de overkant, moet je niet ingrijpen?" Waarop de agent zei; "Dat wat daar gebeurd heeft nu niet mijn prioriteit".

Van de gebruikers van drugs verneem ik, dat er nog steeds door politie en handhaving drugs worden ontnomen zonder dat daar een PV van wordt opgemaakt. Dus ook geen cijfers. Men beweert dat de zichtbare overlast af nam maar deze werd deels verplaatst naar de buitenwijken. Zolang er vraag is zal er ook aanbod zijn, op welke manier dan ook. Als oud preventiewerker drugs en infectieziekten had en heb ik zicht op zowel de vraag als de aanbod kant. En inderdaad de drugswereld maakt ook in deze snel veranderende maatschappij een metamorfose door. Door de digitalisering van de maatschappij profiteert ook de drugshandel hiervan en is daardoor minder zichtbaar. De mogelijkheden van internet en mobieltjes worden door hen volledig benut.

De grootste daling van de drugsoverlast wordt genoteerd in de jaren 2015 / 2016. Toevallig ook de jaren dat de politie druk was met reorganiseren en nauwelijks nog actief binnen Frontière, waardoor ook geen cijfers over overlast. Waar heb ik dat ook alweer eerder gezien? Wat kom ik zoal tegen onderweg? De thuisdealer; Waar voorheen de thuisdealer zich toeleegde op één middel, meestal het middel dat hij zelf gebruikte, zie ik nu van alles op tafel liggen. De jongere die binnenkomt voor wat wiet wordt nu geconfronteerd met tevens harddrugs die ze soms gratis mogen testen. De hangplekken; Als ik op hangplekken van jongeren kom maak ik altijd een praatje met ze en meestal zijn ze heel open naar me.

Ondertussen kijk ik rond naar wat ze zoal laten rondslingeren waaraan ik kan zien wat er aan middelen gebruikt wordt, en praat er met hun over. Volgende middelen worden er gebruikt; alcohol, cannabis, XTC achtigen, amfetamine achtigen, cocaïne, lachgas en medicijnen. De Horeca; Hier was en is alles te koop, soms met medeweten van de eigenaar. In de zeventiger jaren, toen ik zelf kastelein was gebeurde dit reeds in lichte mate. Nu is het niet meer uit te bannen. Het personeel geeft aan soms wel dingen te zien maar zich er niet mee te willen bemoeien. Er lopen altijd mensen in en uit die van alles in de aanbieding hebben. Is gewoon een kwestie van vraag en aanbod. In sommige lokalen worden er op professionele manier ballonnen afgevuld met lachgas en verkocht. Dit zou op de een of andere manier uitgebannen moeten worden. Nu moet de NVWA er op toe zien en kan de politie niets doen. Misschien biedt de APV hier mogelijkheden? Ook de sischa (waterpijp) hoort in de horeca niet thuis daar je er buiten fruittabak etc. van alles aan rookbare stoffen in kunt stoppen. Denk aan cocaïne, speed (cristal meth) cannabis etc. De enkele cultuur gebonden shisha lounges weten wat er wel en niet mag en doen het meestal goed. Ook hier zitten echter rotte appels tussen. De straat; Ook hier is alles te koop en via mobieltjes etc. snel geregeld. Onlangs heb ik op vraag van een collega uit Amsterdam rond gevraagd naar de prijs van heroïne. Hij doet hetzelfde in Amsterdam. Tijdens deze monitoring ben ik tweemaal verbaal bedreigd door jonge runnertjes. Het verhaal van de buurtplatforms dat er veel agressie is in deze groepen kan ik dus bevestigen.

Dit is mij tijdens mijn dertig jarige loopbaan als preventiewerker toen ik dagelijks op straat was nooit overkomen. Waarschijnlijk ook voor een deel mijn eigen schuld omdat het merendeel van de huidige

drugrunners op straat mij niet meer kent. Wat ik hierover kwijt kan is dat zowel de prijs, van €10,00 tot € 30,00 per gram als de kwaliteit sterk schommelt. Wat de kwaliteit precies is weten we niet meer daar er niet meer getest mag worden.

Het door de burgemeester voorgestelde project; Tegengaan drugsoverlast, criminaliteit en ondermijning; Op zich niks mis mee. Alleen vraag ik me af of dit moet worden uitgevoerd en betaald door de gemeente. Het lijkt mij een taak van de landelijke overheid. Bovendien zorgt ook dit project weer voor meer disbalans tussen repressie en preventie. Als onze burgemeester als burgermoeder zou denken en evenveel geld zou uittrekken voor preventie kan zij er voor zorgen dat er weer balans komt. Bovendien neemt zij dan de risico's die onze jeugd loopt in onze voortdenderende maatschappij serieus. Onze jongeren zijn de radertjes waarop onze machinerie in de toekomst moet draaien. Zorg goed voor ze en pluk daar later de vruchten van.

Mijn advies; Zorg voor balans in jullie drugsbeleid door meer aandacht voor de vraagkant. Goede, voortdurende voorlichting op scholen, uitgevoerd door professionals en niet door de reeds overbelaste leraren. Alleen repressie heeft nog nooit tot een oplossing geleid. Voor diegene onder jullie die dit nog niet doen, ga ook buiten verkiezingstijd eens naar de buurten en beleef wat er leeft.

Ik dank u voor uw aandacht,

John Deckers

Stichting de Wegwijzer

Maastricht 29-01-2019